

ನಾವೆಲ್ಲಾ ಸಾಕಷ್ಟು ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡಣ್ಣ ಅಮೆರಿಕಾವನ್ನು ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತೇವಲ್ಲವೇ? ಹಾಗಾಗಿ ಈ ಸುದ್ದಿಕಥೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದಲೇ ಪ್ರಾರಂಭಿಸೋಣ.

ಕೈಗಾರಿಕೀಕರಣ ಹೆಚ್ಚಿದಂತೆ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ ಆಹಾರಗಳು ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ, ಅದರಲ್ಲೂ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿ ಅಮೆರಿಕಾದಲ್ಲಿ ಜನಪ್ರಿಯವಾಗತೊಡಗಿದವು. ಅಂತಹ ಆಹಾರಗಳನ್ನು ರುಚಿಯಾಗಿಸಲು ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೊಬ್ಬಿನ ಅಂಶ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. '80ರ ದಶಕದಲ್ಲಿ ಸ್ಥೂಲಕಾಯ ಮತ್ತು ಹೃದಯಸಂಬಂಧಿ ಕಾಯಿಲೆಗಳಿಗೆ ಆಹಾರದಲ್ಲಿರುವ ಕೊಬ್ಬು ಕಾರಣ ಎಂದು ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಹೇಳತೊಡಗಿದರು. ಕೊಬ್ಬಿನ ಬಗ್ಗಿನ ಇಂತಹ ತಪ್ಪು ತಿಳಿವಳಿಕೆಯಿಂದ ನಾವು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಆರೋಗ್ಯಕರ ತೆಂಗಿನ ಮತ್ತು ಕಡ್ಡೆ ಕಾಯಿ ಎಣ್ಣೆಗಳು ಕೆಟ್ಟ ಹೆಸರು ಪಡೆದು ಅಡುಗೆಮನೆಯಿಂದ ಮಾಯವಾದವು. ಆಹಾರದ ಪೊಟ್ಟಣಗಳ ಮೇಲೆ 'ಕೊಬ್ಬುರಹಿತ' ಎಂದು ಮುದ್ರಿಸುವುದು ಫ್ಯಾಷನ್ ಆಯಿತು. ಕೊಬ್ಬನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡಲು ಬಂದ ಸ್ನಾಟಿನ್ ಔಷಧಗಳು ನಮ್ಮ ಜೀವಿಗೆ ಕತ್ತರಿ ಹಾಕತೊಡಗಿದವು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ 'ಕೊಬ್ಬು ಅಪಾಯಕಾರಿಯಲ್ಲ' ಮತ್ತು 'ಸ್ನಾಟಿನ್‌ಗಳು ನಿರುಪಯುಕ್ತ' ಎಂದು ತಿಳಿದುಬಂದ ಮೇಲೂ ಇವುಗಳ ಬಳಕೆ ನಿಂತಿಲ್ಲ. ಅಮೆರಿಕದ ಸರ್ಕಾರವು,

ಫುಕೋಸಾನ್ ಸೇವನೆ ಹೆಚ್ಚಿದಷ್ಟೂ ದೇಹಕ್ಕೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಆಹಾರ ಬೇಕೆಂದು ಮಿದುಳು ತಪ್ಪಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಸ್ಥೂಲಕಾಯ ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ.

'ಕೊಲೆಸ್ಟ್ರಾಲ್ (ಖನನಾಯಕನಾಗಿದ್ದ ಎಲ್‌ಡಿಎಲ್ ಅನ್ನು ಸೇರಿಸಿ) ಅಪಾಯಕಾರಿ ಪೋಷಕಾಂಶವಲ್ಲ' ಎಂದು ಅಧಿಕೃತವಾಗಿ ಘೋಷಿಸಿದೆ. ಕಳೆದ 30 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ನಾಟಿನ್ ಔಷಧಗಳಿಂದ ಕಂಪನಿಗಳು ಬಿಲಿಯನ್‌ಗಟ್ಟಲೆ ಡಾಲರ್‌ಗಳನ್ನು ದುಡಿದುಕೊಂಡಿವೆ. (ಔಷಧ ಕಂಪನಿಗಳ ಈ ರೀತಿಯ ವಂಚನೆಯ ಕಥೆ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲಿ ಬೇಡ.)

ಆಹಾರದಲ್ಲಿನ ಕೊಬ್ಬು ಅಪರಾಧಿಯಾದಾಗ ಅಮೆರಿಕಾ ಸರ್ಕಾರ ಸಂಸ್ಕರಿಸಿದ ಅಹಾರೋದ್ಯಮದ ಉತ್ಪನ್ನಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಬ್ಬನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವಂತೆ ಒತ್ತಾಯ ಹೇರಿತು. ಹಾಗೆ ಕೊಬ್ಬನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಸಂಸ್ಕರಿಸಿದ ಆಹಾರಗಳು ರುಚಿಹೀನವಾಗ ತೊಡಗಿದವು. ಹಾಗಾಗಿ ಕಂಪನಿಗಳು ಅಹಾರಗಳಿಗೆ ಸಿಹಿಯ ಅಂಶವನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ತಮ್ಮ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ಮತ್ತು ಖಜಾನೆಯನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದವು.

ಅಮೆರಿಕಾದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಸಿಹಿಯ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೇಮ ಪ್ರಪಂಚದೆಲ್ಲೆಡೆ ಪಸರಿಸತೊಡಗಿತು. 1980ರಲ್ಲಿ ಜಗತ್ತಿನ ಶೇಕಡಾ 15ರಷ್ಟು ಜನ ಸ್ಥೂಲಕಾಯರಾಗಿದ್ದರೆ, ಈಗ ಅದು ಶೇಕಡಾ 55ನ್ನು ದಾಟಿದೆ. 2030ಕ್ಕೆ ಒಟ್ಟು ಜನರಲ್ಲಿ ಶೇಕಡಾ 65ರಷ್ಟು ಮಂದಿ ಸ್ಥೂಲಕಾಯದವರು ಇರಬಹುದು ಎಂದು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

ಸ್ಥೂಲಕಾಯದ ಜೊತೆಜೊತೆಗೆ ಜೀವರಾಸಾಯನಿಕ